

Lovgivningen som i Henhold til Forsikringsoverenskomsterne i Reglen tilflyde den Paagjældende Erstatning. Ifølge Brandforsikrings-Anordningen af 29de Februar 1792 § 4 og Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861 § 42 samt ifølge de ved den tvungne Forsikring for samtlige Grundeiere i Kjøbenhavn stedse fulgte Regler betragtes nemlig saadan Skade som Brandskade og erstattes altsaa, og det er antageligt, at samme Regel saagodtsom altid følges af Forsikringselskaberne. Om i saadanne Tilfælde at paalægge det Offentlige Erstatningspligt, hvilket vilde være ensbetydende med at fritage Forsikringerne for den dem efter Lovgivningen eller Forsikringskontrakterne paahvilende Erstatningspligt, har Ministeriet antaget, at der ikke vilde kunne være Spørgsmaal, allerede af den Grund, at den Virksomhed fra Brandvæsenets Side, hvoraf Skaden skeer, for en væsentlig Del foretages i Forsikringernes Interesse, hvortil kommer, at de forsikrede Gjenstande, der ved Brandvæsenets Virksomhed bestådiges, i det aldeles overveiende Antal af Tilfælde maae antages at være saaledes udsatte for Udølgelse af den opstaaede Ild, at der ikke ved Brandvæsenets Virksomhed kan siges at blive Forsikringerne paaført nogen Skade. Forsaavidt derfor en legislativ Foranstaltning med Hensyn til forsikrede Giendele skulde træffes, kunde den saaledes ialtfald kun gaae ud paa at gjøre den i de ovennævnte Lovbud indeholdte Regel anvendelig paa alle Forsikringer mod Brandskade. Da vedkommende Parter imidlertid udenfor de tvungne Forsikringer, i hvilke en fyldestgjørende Regel allerede haves, selv kunne sikke sig ved at betinge sig Erstatning for det ompurgte Tilfælde, og da en Parterne i alle Tilfælde betryggende Regel dog ikke kunde gives uden ved at fastsætte aldeles abnorme Indskrænkninger i den almindelige Kontraktfrihed, har Ministeriet ikke fundet at burde træffe nogen Bestemmelse for de Gjenstande, der ere forsikrede mod Brandskade.

Med Hensyn dernæst til Gjenstande, der ere usforsikrede, har Ministeriet antaget, at der end ikke med Hensyn til disse burde paalægges det Offentlige en almindelig Erstatningspligt. Naar nemlig Gjenstanden henhører til dem, der i Almindelighed ere Gjenstand for Forsikring

mod Ildsvaade, har Ministeriet troet, at overveiende Grunde talte mod at paalægge det Offentlige Erstatningspligt. Vel erkjender Ministeriet, at Billighed i ikke ringe Grad taler for at yde Erstatning for alt usforsikret Gods; naar Ministeriet imidlertid har troet at maatte opgive ad Lovgivningsveien at paalægge Forsikringerne mod Ildsvaade en aldeles ubetinget Forpligtelse til at erstatte den Skade, der paaføres usforsikret Gods, saa vilde Erstatning af det Offentlige for den Skade, der paaføres usforsikret Gods, ikke kunne indrømmes uden at udsætte det Offentlige for i alle Tilfælde at komme til at udrede Erstatning, idet det stod til at vente, at selv de Forsikringer, der fortiden erstatte den ompurgte Skade som Brandskade, naar Erstatningspligten kunde kastes over paa det Offentlige, vilde frigjøre sig for enhver Forpligtelse i saa Henseende.

I Betragtning heraf og idet Ministeriet fastholder, at der fra den Skadelidendes Side overhovedet ikke er Tale om noget Retsskrav, har Ministeriet derfor troet at burde nægte Udgang til Erstatning af det Offentlige i alle Tilfælde, hvor det har staaet i Gierens Magt selv at sikke sig.

Der blev saaledes kun tilbage de Gjenstande, der ikke pleie at forsikres og, saavidt Ministeriet bekjendt, ikke kunne forsikres mod Ildsvaade, nemlig, som i Udølstet anført, Marker og Haver og den paa disse vøgende eller i samme nedlagte Agrode og i visse Tilfælde Hegn. Til disse Gjenstande, der ogsaa nærmest maa antages at have været tilsigtede ved det ovennævnte i Rigsdagen indbragte Lovforslag, og som derhos have den Giendommelighed, at de vanskeligt kunne lide Skade af Ilden og derfor ikke saaledes som de fleste Giendomsgjenstande vilde være udsatte for Tilintetgjørelse, selv om Slutningsforanstaltningerne undlodes, maatte saaledes efter Ministeriets Formening Fyldestgjørelsen af Billighedskravet indskrænktes; men der er paa den anden Side ikke fundet at være nogen Grund til at indskrænke den her opstillede Erstatningsregel til Kjøbstæderne alene, hvorimod den fandtes ogsaa at burde komme til Anvendelse for Landet og ligeledes for Kjøbenhavn, hvor den ialtfald i Forstæderne og paa Stadens